

Griffennummer 2571 /2018
Datum van uitspraak 01 OKTOBER 2018
Notitienummer parket

Rechtbank van eerste aanleg
Oost-Vlaanderen
afdeling Dendermonde
strafzaken

Vonnis

D13M kamer

Aangeboden op

Jesin

A

3. BEOORDELING OP STRAFGEBIED

3.1. De felten

Op 28 december 2015 dient de lokale politie van [redacted] tussen te komen n.a.v. een schermutseling tussen eerste beklagde en [redacted]. Uit haar relaas blijkt o.a. dat eerste en tweede beklagden een appartement onderverhuurde van de sociale huurmaatschappij voor 800 euro per maand. Op 15.11.2015 ontving ze een mail van tweede beklagde dat ze moest verhuizen.

Eerste beklagde bevestigt aan de politie dat sinds 1 september 2015 [redacted] en haar kinderen afwisselend in de woning van zijn vriendin of in zijn jeugdchalet hebben verbleven. Hij weet niet meer of dat het idee was van hem of van tweede beklagde. Tweede beklagde erkent in verhoor dat ze haar appartement in [redacted] niet bewoont sinds juli 2015. Ze had de toestemming gegeven om er enkele dagen te verblijven zodat het zou lijken dat haar appartement bewoond was. Ze wist niet dat [redacted] er met haar kinderen permanent verbleef. Ze ontkent dat er geld voor heeft gevraagd.

[redacted], de verantwoordelijke van [redacted] verklaart dat meerdere burens aangeven dat het appartement wordt bewoond door een ander gezin.

- Tweede beklagde huurt een appartement sinds 1 april 2009.
- In september 2015 zijn de burens van [redacted] beginnen bellen. Zij vertelden dat in augustus op een nacht vertrokken was en dat een vrouw met kinderen van vreemde origine in haar plaats daar zou verblijven. De maatschappij wist toen niet wie die vrouw was maar er waren meerdere klachten van lawaai overlast.
- In oktober 2015 is er een huisbezoek geweest maar toen was [redacted] niet thuis. Op 09/09/2015 heeft men de wijkagent gecontacteerd met de vraag eens na te gaan wie er op het adres van [redacted] woont. Inspecteur [redacted] is toen ter plaatse geweest. Zij heeft toen [redacted] aangetroffen. Zij vernam toen dat [redacted] daar verbleef terwijl [redacted] revalideerde. De wijkagent kon verder geen informatie verschaffen.
- Op 05/01/2016 werd de huurmaatschappij telefonisch gecontacteerd door [redacted]. Zij vertelde toen dat zij met haar gezin te [redacted] woonden en 800 euro huishuur per maand betaalde aan [redacted]. Eind november 2015 is zij moeten verhuizen en heeft zij haar persoonlijke bezittingen niet kunnen meenemen.

Door [redacted] werd klacht neergelegd bij de lokale politie van [redacted] tegen [redacted] en [redacted] voor misbruik van vertrouwen. Daarin stelt ze dat ze omwille van haar gezondheid verblijft in een vakantiehuisje van haar partner. Volgens de klacht had ze enkel de sleutel afgegeven zodat zij zo nu en dan zou binnengaan in de woning en het licht eens aan te doen, zodat het leek dat de woning bewoond was.

Aan het dossier werd een SMS bericht van tweede beklagde (van 23.12.2015) waarin ze stelt dat ze de kosten voor het opnieuw aansluiten van de TV (op haar adres) zal verrekenen in de borg.

A

3.2. Grond van de zaak

Het bij artikel 6.1 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden gewaarborgde recht op een eerlijke behandeling van de zaak houdt in dat de beslissing op de strafvordering melding maakt van de overwegingen die de rechtbank van de schuld of onschuld van de beklaagde hebben overtuigd en dat zij minstens de voornaamste redenen aangeeft waarom de tenlasteleggingen al dan niet bewezen worden verklaard, ongeacht of een conclusie wordt ingediend. Het recht op een eerlijke behandeling van de zaak houdt in dat, ook bij ontstentenis van een conclusie, de beslissing omtrent de schuld met redenen wordt omkleed (Cass. 8 juni 2011 (P.11.0570.F), N.C. 2012/2, 170-171 en AC 2011, nr. 391, Cass. 29 mei 2012 (P.11.2037.N), N.C. 2013, 131-132). De rechter voldoet aan deze verdragsrechtelijke verplichting door vast te stellen dat de beklaagde de gegrondheid van de strafvordering niet betwist of door de concrete redenen te vermelden, zij het op beknopte wijze, die hem hebben overtuigd van zijn onschuld of schuld (Cass. 5 juni 2012 (P.11.092.N), N.C. 2013, 132 (met noot L. HUYBRECHTS) en Cass. 23 oktober 2012 (P.2012.0300.N)).

Gelet op de materiële gegevens van het strafdossier, de verklaringen van beklaagden alsook uit de behandeling van de zaak ter terechtzitting, is naar oordeel van de rechtbank afdoende gebleken dat tweede beklaagde zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten vermeld onder de tenlasteleggingen A en B en dienen deze feiten hen dan ook te worden toegerekend.

Conform artikel 92, §3, 1° en 2° van de Vlaamse Wooncode – in de versie van toepassing op het moment van de feiten – is de sociale huurder verplicht de sociale huurwoning te betrekken, in voorkomend geval samen met de aan hem of haar toegewezen minderjarige kinderen. Iedere wijziging van personen die de sociale huurwoning op duurzame wijze betrekken, moet onmiddellijk aan de betrokken verhuurder worden meegedeeld. Hij of zij dient daarenboven in de sociale huurwoning zijn of haar hoofdverblijfplaats te hebben en er gedomicilieerd te zijn.

De hoofdverblijfplaats de woning waar een gezin of een alleenstaande effectief en gewoonlijk verblijft.

Uit het gevoerde onderzoek blijkt duidelijk dat enerzijds tweede beklaagde gedurende meer dan een half jaar niet duurzaam verbleef in haar huurappartement en zij dit anderzijds onderverhuurde aan . Dit blijkt zowel uit de verklaring van zelf, de vaststellingen van de buurtbewoners, als de verklaring van eerste beklaagde. Hierdoor heeft zij zich schuldig gemaakt aan de feiten van de tenlasteleggingen A en B. Uit de voorgelegde medische documenten blijkt niet dat de medische toestand van tweede beklaagde in 2015 zo slecht zou zijn dat ze niet meer in haar appartement kon blijven maar permanent diende bijgestaan te worden door eerste beklaagde. De door tweede beklaagde aangehaalde rugoperatie dateert volgens de voorgelegde stukken van 23.10.2014, m.a.w. meer dan een vol jaar voor het aantreffen van tweede beklaagde op de camping op 28 december 2015.

Eerste beklaagde wordt vrijgesproken voor de feiten van de tenlastelegging A, hij is niet de huurder van een sociale huurwoning, noch mededader is de zin van de wet.

|

4

3.3. Straftoemeting tweede beklaagde

De straf moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van beklaagde zoals die blijkt uit haar strafrechtelijk verleden, gezinstoestand en arbeidssituatie, voor zover de rechtbank gekend. Niettemin dient de straftoemeting niet enkel de vergeldingsbehoefte te dienen, doch moet deze ook oog hebben voor de speciale preventie. De sanctionering moet dan ook van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken.

De door beklaagde op de Wooncode gepleegde inbreuk is objectief gezien ernstig. Tweede beklaagde heeft immers nagelaten aan het de sociale huisvestingsmaatschappij haar correcte leefsituatie mee te delen, waardoor zij een sociale woning ter beschikking kreeg, die ze echter gedurende een lange periode niet betrok en bovendien onderverhuurde. Dit is een duidelijk en ernstig geval van sociale fraude dat het stelsel van de sociale zekerheid zelf ondermijnt. Doordat tweede beklaagde ten onrechte van een sociale woning geniet, lijdt het sociaal systeem verlies wat enkel kan worden gecompenseerd door het verhogen van bijdragen of het verminderen van uitkeringen en tegemoetkomingen. Aldus brengt beklaagde haar gedrag schade toe aan de hele samenleving. Tegen het gedrag van beklaagde dient streng te worden opgetreden.

Tweede beklaagde heeft strafrechtelijke voorgaanden. Ze werd twee maal veroordeeld voor verkeersinbreuken.

Beklaagde verzoekt de rechtbank om haar de gunst van de opschorting toe te staan. Het OPENBAAR MINISTERIE adviseert positief m.b.t. de vraag tot opschorting. De gunst van de opschorting is te dezen te verlenen rekening houdende met:

- de omstandigheid dat de beklaagde zich in het verleden slechts in beperkte mate schuldig heeft gemaakt aan wederrechtelijke daden, zoals blijkt uit haar strafregister, zodat de hoop gewettigd is dat beklaagde niet zal hervallen;
- de maatregel van aard is om zijn sociale integratie niet in het gedrang te brengen.

Beklaagde dient wel te beseffen dat de bewezen verklaarde feiten op generlei wijze kunnen getolereerd worden en onder geen beding voor herhaling vatbaar zijn. De opschorting zal beklaagde er hopelijk toe aanzetten zich in de toekomst beter te gedragen, daar zij moet weten dat bij een volgende veroordeling de thans verleende opschorting kan herroepen worden. De duur van de opschorting wordt, gelet op de relatieve ernst van de feiten, vastgesteld op drie jaar. De beklaagde betuigde ter terechtzitting van 3 september 2018 haar instemming met de maatregel.

In hoofde van de tweede beklaagde wordt door het openbaar ministerie schriftelijk de bijzondere verbeurdverklaring gevorderd van een bedrag van 2.400 euro, waarmee voldaan werd aan artikel 42 en 43bis van het Strafwetboek.

|

Aan de verbeurdverklaring op grond van artikel 42, 3° Strafwetboek is geen eigendomsvereiste gekoppeld. Weliswaar veronderstelt de verbeurdverklaring van de hier bedoelde zaken in de regel dat zij in het vermogen van de veroordeelde kunnen worden aangetroffen, maar – anders dan in artikel 42, 1° Strafwetboek – wordt niet vereist dat zij eigendom zijn van de veroordeelde. Zulke vermogensvoordelen moeten niet eens zijn toegetreden tot zijn vermogen. Een mededader kan veroordeeld worden tot de verbeurdverklaring van vermogensvoordelen die door een andere mededader of medeplichtige werden opgestreken. De vermogensvoordelen die voortspruiten uit het door een rechtspersoon gepleegde misdrijf en die in het vermogen van die rechtspersoon terechtgekomen zijn, kunnen worden verbeurdverklaard ten laste van de natuurlijke persoon die strafrechtelijk verantwoordelijk is voor die rechtspersoon.

Bij de begroting van de vermogensvoordelen dient de rechtbank geen aftrek te doen van de kosten die verbonden zijn aan het plegen van het misdrijf, noch van de aankoopprijs van de goederen die het misdrijf mogelijk hebben gemaakt, ongeacht of die goederen al dan niet wettelijk zijn verkregen of in bezit zijn van de beklaagde.

De berekening van dit bedrag is gebaseerd op de objectieve elementen van het strafdossier. De berekening van het wederrechtelijk vermogensvoordeel komt de rechtbank correct voor en de verbeurdverklaring ervan dient te worden uitgesproken. Het bekomen vermogensvoordeel maakt inherent deel uit van het bewezen verklaarde misdrijf. Het gaat dan ook niet op om het misdrijf als bewezen te verklaren en dan te zeggen dat men de bekomen voordelen mag behouden. Dit is een bijkomend signaal naar tweede beklaagde om hem bewust te maken dat dergelijke misdrijven niet lonend zijn.

Krachtens artikel 4 §3 en 5 §§ 1 en 2 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand wordt, behalve indien hij van de juridische tweedelijnsbijstand geniet, iedere door een strafgerecht veroordeelde verdachte, inverdenkinggestelde, beklaagde, beschuldigde of voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijke persoon, veroordeeld tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds. Behalve indien zij van de juridische tweedelijnsbijstand geniet, wordt de burgerlijke partij, wanneer zij het initiatief tot de rechtstreekse dagvaarding heeft genomen of wanneer een onderzoek is geopend ten gevolge van haar optreden als burgerlijke partij en zij in het ongelijk wordt gesteld, veroordeeld tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds. Deze bijdrage bedraagt thans 20,00 euro.

4. BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

4.1. Burgerlijke partijstelling van

Krachtens de artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek, is degene die door zijn schuld aan een ander schade berokkent, verplicht deze schade integraal te vergoeden, wat impliceert dat de benadeelde teruggeplaatst wordt in de toestand waarin hij zich zou hebben bevonden indien de daad waarover hij zich klaagt, niet was gesteld.

|

Degene die schadevergoeding vordert moet bewijzen dat er tussen de fout en de schade, zoals die zich heeft voorgedaan, een oorzakelijk verband bestaat; dit verband veronderstelt dat, zonder de fout, de schade zich niet had voorgedaan, zoals ze zich heeft voorgedaan.

De burgerlijke partij vordert de door haar toegekende sociale korting die wordt berekend op 918 euro. De burgerlijke partij heeft recht op de intresten vanaf de gemiddelde datum (1.10.2015) en op een RPV begroot op 480 euro.

5. TOEGEPASTE WETTEN

De bijzondere wetten zoals vermeld in punt 1. Tenlasteleggingen;
Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;
Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195;
Strafwetboek, art. 2, 42, 43bis;
Wet van 5 maart 1952, art. 1, gew. programmawet d.d. 24.12.1993, art. 1; gew. art. 36 Wet 07.02.2003; Art. 2 en 3 van de Wet van 28.12.2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (B.S. 30.12.2011), zoals gewijzigd bij B.S. 29.12.2016, art. 59, 60; (opdecimen);
Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006;
W.01.08.1985, art. 28, 29, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005 (25 euro);
Wet van 29 juni 1964, art. 3 en 6; gew. W. 10.2.1994 & W.22.3.99; (opschorting);
Wet van 17.4.1878, art. 3 en 4; burg. wetb. art. 1382,
Wetb. strafrecht, art. 44, 45; (BP).

UITSpraak

DE RECHTBANK BESLIST OP TEGENSPRAAK

OP STRAFGEBIED

1.

De rechtbank SPREEKT eerste beklagde **VRIJ** voor het feit omschreven onder de hierboven vermelde tenlastelegging A en stelt hem buiten zake zonder kosten.

* * *

2.

De rechtbank **VERKLAART** tweede beklagde **SCHULDIG** aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlasteleggingen A en B;

;

De rechtbank GELAST de OPSCHORTING van de uitspraak van de veroordeling van tweede beklagde gedurende een proeftermijn van drie jaar, daar het feit niet van aard schijnt te zijn dat het gestraft moet worden met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf of een zwaardere straf, de tenlastelegging bewezen is verklaard en tweede beklagde nog geen veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden heeft opgelopen en er gronden zijn om aan te nemen dat tweede beklagde zich aan de misdrijven zoals deze waarvoor zij werd schuldig verklaard niet meer zal schuldig maken.

Bijzondere verbeurdverklaring

De rechtbank verklaart tweede beklagde verbeurd van 2.400 euro aan vermogensvoordelen.

Bijdrage - vergoeding

Veroordeelt beklagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van 20,00 euro;

Legt beklagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van 51,20 euro overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).

* * *

Kosten

Veroordeelt tweede beklagde tot de gerechtskosten, tot op heden begroot op de som van 27,79 euro.

Legt de kosten begroot op 25,26 euro (dagvaarding 1ste beklagde) ten laste van de Belgische Staat.

OP BURGERLIJK GEBIED

✓ Vordering

De rechtbank verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk en gegrond.

|

De rechtbank veroordeelt tweede beklaagde om aan de burgerlijke partij het bedrag van 918 euro te betalen, en te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke rentevoet vanaf 01.10.2015 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet op de hoofdsom en de vergoedende intrest vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten, begroot op 480 euro rechtsplegingsvergoeding.

Alles gebeurde in de Nederlandse taal overeenkomstig de wet van 15 juni 1935.

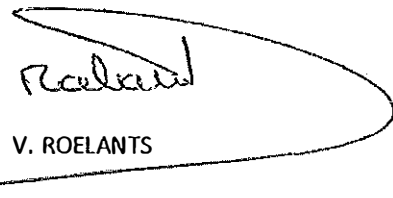
Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van
EEN OKTOBER TWEEDUIZEND ACHTTIEN

Aanwezig:

V. Roelants, rechter, voorzitter van de D13M kamer,
P. Persoons, Eerste substituut Procureur des Konings,
G. De Visscher, griffier,

G. DE VISSCHER

V. ROELANTS

Voor eenkluidend afschrift afgeleverd
aan het Openbaar Ministerie.
Dendermonde, de 03-10-2018
De Griffier-Hoofd van dienst.

E. APERS
Griffier

